

01

අංජලී

චතුර්තා හෙට්ටිආරච්චි

කොළඹ කොටුවෙන් පොලොන්නරුව බස් එකට නැග්ගේ මහඥ නමයට විතර. තට්ට තනියම මෙව්වර දුරක් යනවමයි. හෝටලේ තේ හදන පියසේන අයියන් එක්ක කොළඹ කොටුවට ආවා. පියසේන අයියට ජේන්න බස් එකේ සිටි එකක වාඩිවෙලා ඔහු දිහා බලාගෙන හිටියා. උත් පෝලිමේ ඉස්සරහට වෙලා ඉන්නවා.

"ඒ පකයා යන්නෙත් නෑ යන හුත්තක"

ඇ හිතීන් බැන බැන ඉද්දී බස් එකේ කොන්ද එක්ක මොනවද කුටු කුටු ගාලා තේ කඩ පේලිය පැත්තට ගියා. සමහර විට බස් එක පිටත්වෙන වෙලාව අහන්න ඇති. ලැබිවිට අවස්ථාවෙන් තඩ් ට්‍රැවලින් බැග් දෙකක් උස්සගෙන ඇ බස් එකෙන් බැහැලා මොනරාගල කිව් එකේ ගහලා තියෙන බස් එකට නැග්ගා. කොන්ද දත් තිස් දෙකම ජේන්න හිනාවක් දාල තඩ් ට්‍රැවලින් බැග් දෙක උස්සගෙන පස්සට යන්න ඇත්තේ ලැගෙජ් එකට දාන්න වෙන්න ඇති. ඒත් ඇගේ ඇස් පියසේන අයිය රිංගපු තේ කඩෙන් ඉවත් කරගත්තේ නෑ. වැඩි වෙලාවක් නොයාම පොලොන්නරුව බස් එක පිටත්වෙන්න ඉස්සරහට ඇද්දවා. තේ කඩේ ඇතුලේ හිටිය පියසේන අයියා එළියට ඇවිත් බස් එක දිහා බලාගෙන ඉදලා පලතුරු කඩ ලගින් නොපෙනී ගියා. ඇ කොන්ද කෙලින් කරනවත් එක්කම මොනරාගල බස් එකත් ස්ටාර්ට් කරා. ඇත් සිටි පේලි දෙක මැද උඩ පොල්ල අල්ලගෙන හැන්ඩ් බැග් එකත් කරට දාගෙන බුක් කරපු පස්සෙම සිටි එකේ මුල්ලටම ගියා. තව විනාඩි දහයක් පරක්කු වුනා නම් ඇගේ ෆැලැන් ඔක්කොම වතුරේ. එත් ඇගේ කරුමේ ඇ හිතපු තරම් අකාරුණික නෑයි ගොඩක් කාලෙකට පස්සේ තේරුනා. ඇ බුක් කරපු පස්සෙම සිටි එකේ අතින් පැත්තේ පෙට්ටි වගයක් ගොඩ ගහලා. ඇමුල්ලම බුක් කරෙත් මීට වඩා හොඳ තැනක් නැති හින්දා. හැබැයි මේ ෆැලැන් ගැහුවේ ඇ නොවේ ඇගේ බොක්කේ යාලුවා ඕෂඩි. ඇත් ඇගේ පියා වගේම නීතීඥවරියක්.

කොටුවෙන් බස් එකේ සිටි පිරෙන්න මිනිස්සු හිටියත් වැල්ලම්පිටියට එද්දී ඇගිල්ලක් ගහන්න ඉඩ මදි කට කපලා සෙනග. ඊ දහයත් පහුවෙලා හින්දා බස් එක පිටත්වෙලා ටිකකින් වගේ නින්දකුත්

ගියා. කාගෙදෝ අතක් කලවා වල ඇතිල්ලෙනවා වගේත් දැනුනත් ගනන් ගත්තේ නෑ. ස්කර්ට් එක උඩින් තියෙන අත ටිකක් රළු අතක්. කොට ස්කර්ට් එකත් කලවේ උඩටම ඇකිලිලත් එක්ක. පස්ස උස්සලා ස්කර්ට් එක හදන්න හිතුවෙන් නෑ. බස් එකේ ලයිට්ස් ඔෆ් කරලා හින්ද ජේන්ගෙන් නෑ. මෙව්වර වෙලා ඉස්සරහ විදුරුවට ඔලුව ගහගෙන හිටපු ඇ පස්සට හේත්තු වුනේ මොකාද කියලා බලන්නත් එක්ක. හිකිලා තියෙන්නේ රැවුලවත් ඇවිත් නැති පොඩි කොල්ලෙක්. ඇ පස්සට වෙද්දී උෟ අත කලවය උඩින් ගත්තා බයටම. ඡික් අපරාදේ හිටියා විදියට හිටියනම් කියලත් හිතුවා. ඇට හිතුවනම මැන්ටල් පොරක් කියලමයි. ඒ තරමට කොල්ලගේ අත ගොරෝසුයි. කම්මැලි කමේ යන එකේ හොඳ ෆන් එකක් ගන්න තිබ්බා. එත් ඉතින් එහෙම අල්ලන්න දෙන්න පුලුවන්ද. ඇ පස්සට හේත්තු වෙව්ව ගමන් අහිංසක හිතාවකුත් දැම්මා. පොඩ්ඩක් මලත් පැන්නා ඇයි අප්පා ඒ නින්ද දිගට ගියා නම් පැය දෙක තුනක නින්දක් නෙහි. කඩුවෙලින් තවත් බස් එක ලෝඩ් වුනා. කට කපලා බස් එකේ සෙනග. පොල් පටවපු ලොරියක් වගේ.

"අක්කා කොහේ යන්නේ"

පොඩි එකා කතා කරපු හැටියෙන්ම තේරුනා උෟ ටවුන් වල එකෙක් නොවේ විත්තිය.

"ගෙදර"

උෟ ආයෙත් අර මෝඩ අහිංසක හිතාව දැම්මා. පොඩ්ඩක් ගැම්මක් අරන් ටිකක් තදින් කියපු හින්දද කොහේද උෟ ටිකක් සයිලන්ස් වුනා. උෟගේ හිතාව දැක්කාම පවු කියලත් හිතුවා.

"කෙහේටද මල්ලී යන්නේ"

හඩ බාල කරලා ඇහුවේ මොනරාගලට වෙනකම් යන්න ඕන හින්දා.

"දොඹගහවෙල අක්කන්ඩිලහ"

බස් එක ඇතුලේ කරුවලට පොඩි එකා හරියට නොපෙනුනත් කටහඩින් අවුරුදු දාසයක දාහතක කොල්ලෙක් වෙන්න ඇතියි ඇට හිතුවා.

"අක්කා කෙහේ යනවයි"

"මොනරාගල"

බස් එක හංවැල්ලට එද්දී හිටගෙන හිටපු මිනිස්සුන්ගෙන් ටික දෙනෙක් බැහැල ගිහිල්ල. කොන්දක් ඉස්සරහ ඉදන් ටිකට කඩාගෙන එනවා.

"මෙහේ කොහේද ගියේ"

"අම්ම බලන්න ගියා"

"අම්ම ඉන්නේ කොළඹද"

"ස්පිරිතාලේ.. මොනරාගල ස්පිරිතාලෙන් කොළඹට මාරු කරා"

කොල්ල ගැන අනුකම්පාවක් දැනුනේ එතකොට. ඇ ඉන්නේ පිටුපස්සෙම සිටි එක් මුල්ලෙ දොර පිටුපස්සේ හින්දා කරුවලට කොල්ලගේ මුහුණ පේන්නෙත් නෑ. කොල්ල එන්න ඇත්තේ වැඩිමහල් කෙනෙක් සමග වෙන්න ඇතියි ඇට හිතූනා. කොන්දා ඉස්සරහ ඉදන් ටිකට කඩාගෙන පිටුපස්සට එද්දී ඒකා පස්ස උස්සලා පර්ස් එක ඇද්දා.

"කවුරු එක්කද ආවේ"

"තනියම"

"ගෙදර යන්නෙත් තනියමද"

"ඔව්"

ඇ කොල්ල දිහා ආයෙත් බැලුවා. කොන්දා ටිකට කඩාගෙන යන හින්දද කොහේද බස් එක් ලයිට් දාල තිබුනා. කොල්ලගේ මුන දැක්කාම ඇත්තටම සුදුමයි. බොකුටු කොන්ඩෙන් එක්ක කෙල්ලෙක්ගේ වගේ ලස්සන මුහුනක්. පින්පල් එකක් වත් නෑ. වාත්තු කරා වගේ සුදුම සුදු මුහුණක්. පිදිගෙන එන වූටි රැවුල නොතිබුනානම් ඇත්තටම කෙල්ලෙක් වගේ.

"ස්පිරිතාලේ ඉදන් ආවෙත් තනියමද"

"ඔව් දැන් මට පුරුදුයි වෙනදාට එන්නේ සෙනසුරාදා අද පෝය හින්ද සිකුරාදා ආවා ස්කෝලේ නිවාඩුයි නෙහ්"

කොන්දා ලගටම ඇවිල්ලා. ඇ බුක් කරපු කොලේ පෙන්නුවා.

"මොනරාගල"

කොල්ල දාහේ කොලයක් දික් කරද්දී ඒකගේ අතින් ඇල්ලුවා.

"ඉන්න මත් දෙන්නම්"

ඒකගේ අත්ල කරගැට වලින්ම ගොරෝසු වෙලා.

"මේකෙන් ගන්න"

"ඕනෑ නෑ අක්කා මයි ලග සල්ලි තීනවා"

කොන්දත් ඇගේ පන්දාහට මාරුත් දීල පස්සේ දොරත් ලොක් කරලා ඉස්සරහට ගියා. ඒක නම් ලොකු දෙයක්. නැත්නම් බස් එකට නගින උන් රැදෙන්නෙම පස්සෙමයි. කොල්ලගේ අල්ල ගත්ත අත අතාරින්න හිතුවෙම නෑ.

"ඇයි මෙව්වර අත ගොරෝසු"

ඇ සිනිදුවට කොල්ලගේ අල්ල පිරිමැද්දා.

"හේනේ වැඩ කොරොත් විතරයි අපිට සල්ලි එන්නේ"

කොල්ලා ගිරවා වගේ ඔක්කොම කියාගෙන ගියා. කොල්ලගේ නම සුරාජ්. තාත්තා අවුරුදු කිහිපකට කලින් මැරිලා. අම්මගේ බඩ රිදිල්ලක් අරන් මොනරාගල ස්පිරිතාලෙට ඇතුල් කරලා.

මොනරාගලින් කොළඹ මහ ස්පිරිතාලෙට යවලා. බඩේ ගෙඩියක්ලෑ. කොල්ල මේ විස්තරේ කියලා ඉවරවෙද්දී බස් එක කොස්ගම කිට්ටුවටම ඇවිත්. කොල්ල හිතාගෙන ඉන්නේ ඇ ගාමන්ටි කෙල්ලෙක් කියල. ඔහුට එහෙම හිතන්නම ඉඩදීලා ඇ නිහඩ වුනා.

"අක්කා මට ඔතන දෙන්නයි"

කට්ට කරුවලේ මෙලෝ දෙයක් ජේන්තේ නැතිඑකේ මුල්ලේ සිටි එක ඉල්ලන්නේ ඇයිදැයි ඇයට පොඩි ගැටලුවක් වුනා.

"ඇයි ඒ.. මෙතන නම් දෙන්න බෑ"

"ඊයේ රැ බස් එකේ ආවේ හිටගෙනමයි පොඩ්ඩක් වත් නිදාගන්න බැරිවුනා"

"මෙතන දෙන්න බෑ ඔයා ඕන්නම් මගේ උකුල උඩ ඔලුව තියාගන්න"

ඇ එහෙම කිව්වේ කුප්පකමකට නොවේ. ඇත්තටම කොල්ලගැන දුක හිතිලා. ඇ උකුල උඩ තිබ්බ හැන්ඩ් බෑග් එක සිටි එකේ මුල්ලෙන් තිබ්බා. කොල්ල ආයෙත් අර අහිංසක හිතාව දාලා ඇගේ උකුලෙන් ඔලුව තියාගත්තා. පිටුපස්සේ දිග සිටි එකේ මුල්ලෙම

පෙට්ටිවගයක් ගොඩ ගහලා තිබ්බ හින්දා කොල්ල කකුල් දෙකත් සිටි එක උඩට අරන් ඇල අතට භාන්සි උතා කොල්ල ඔලුව තියා ගත්තේ ටිකක් අමුතු විදිහට. හරියට ඇගේ කොල්ල උකුල උඩ බුදියගන්නවා වගේ. ඇදගෙන හිටියේ ටී සර්ටි එකක්. ඇ කොල්ලගේ කිහිල්ලට යටින් ටී සර්ටි එක උඩින් අත තියාගෙන බස් එකේ මුල්ලට හේත්තු වුනා. කොල්ල ටිකක් කෙටිවු වුනාට ඇග හැදීගෙන එන වයස. බස් එකත් වේගේ වැඩිකර කර හඩදීගෙන යන්න ගත්ත. ඒකේ හෝන් එකනම් එපාම කරපු හෝන් එකක්. පාර දෙපැත්තේ ගෙවල් වල උන් කොහොම බුදියනවද දන්නේ නෑ මුත් මෙහෙම පලාතටම ඇහෙන්න හෝන් ගහන්න ගත්තාම. වංගු ගද්දී බස් එක ඇඹරිලත් යනවා. පාර නිකන් මුත් හදපු භාරවල් වගේ. කොල්ල දෙතුන් පාරක් විසිවෙන්නත් ගියා ගන්නා වංගු වලට. බැරිම තැන උෟ නැගිට්ටා.

"ඇයි නින්ද යන්නේ නැද්ද"

"නෑ නෙහි..ඒ.."

බස් එක වංගු ගන්න වේගෙට මොන නින්දක්ද පවු කොල්ලා.

"අනිත් පැත්ත හැරිලා නිදාගන්න"

කොල්ල ආයෙත් සැරයක් අර අහිංසක හිනාව දැම්මා.

"මන් හින්දා අක්කටත් කරදරයි"

"ඒකට කමක් නෑ"

කොල්ල අනිත් පැත්ත හැරිලා ඇගේ බඩ පැත්තට මුහුණ තියාගත්තා. බස් එක වංගු ගන්න පාරට කොල්ල ඇගේ බඳ වටා අතදාල ඇට තවත් තුරුල් වුනා. ඇත් සිටි එකේ මුල්ලට ඔලුව තියාගෙන හිටියත් කොල්ලගේ මුහුණ බඩේ වදිද්දි පොඩි කිතියක්ද දැනුනා. ඇ කොල්ලගේ බොකුටු කොන්ඩේ සිනිදුවට අතගාගෙන ඇස් වහගත්තා. පොඩි පොඩි නගර ගම් පහුකරගෙන බස් රථයත් වේගෙන් ඉස්සරහට යනවා. කොල්ලා බිලවුස් එක යටින් ඇව බඳලා අල්ලාගෙන හිටියත් ඇ ගනන් ගත්තේ නෑ. ඇ පොඩ්ඩක් නැවිලත් බැලුවා ඒකා නිදිද නැද්ද කියලා. ඇත්තටම නින්ද ගිහින්. ඇත් පිටුපසට ආයෙත් හේත්තුව දාගෙන ඇස් තදකරගත්තා.

බස් රථය වේගයෙන් ඉස්සරහට යද්දී ඇට නින්දක් එන්නෙම නැ. පරන සිද්දි ඔක්කොම සිහිපත් වෙන්න ගත්තා. උකුලේ නිදාගෙන ඉන්න සුරාජ් හුස්ම ඉහළ පහළ දාන අයුරු ඇගේ අල්ලට දැනෙනවා. එක විදියට ඉන්නත් බැ. වේගයෙන් වංගු ගද්දී එහේට මෙහේට විසිවෙනවා. ජනෙල් අතරින් ගහපු ඇලුමිනියම් යකඩ පටිය එක අතකින් අල්ලාගෙන අනිත් අතින් සුරාජ්ගේ කොන්ඩේ අතගතා කල්පනාවට වැටුනා.

ඇ අංජලි කෞමිනී සකලසුරිය. සිරිසේන සකලසුරිය සහ මාලතී සකලසුරියගේ එකම දරුවා. විසි හත් හැවිරිදි තරුණියක්. ගෙවල් තියෙන්නේ මිරිහානේ. නුගේගොඩ ප්‍රසිද්ධ බාලිකාවකින් ඉගෙන ගෙන කැම්පස් ගියා. සිරිසේන සකලසුරිය මිය යද්දී අංජලි කැම්පස් එකේ ෆයිනල් ඉයර් එකේ ඉගෙන ගන්නවා.

"ජනජය"

හෝටලය මුලු කොළඹම හොල්ලගෙන හිටපු හෝටලයක් සුපිරිම තත්වයේ තිබ්බ හෝටලයට මොකක්ද වුනේ කියලා දන්නේ සිරිසේන සකලසුරිය විතරමයි. අවසානයේ ඔහු මිය ගියේ ඇවයි මාලතීවයි පාරට වැටෙන්න ඔන්න මෙන්න තියෙද්දී. ඔහුගේ තුන්මාසේ දානේ අන්තිමට දෙන්න වුනේ පන්සලට. විරාජමානව හිටපු සකලසුරියල ඒ මාස තුන ඇතුල වැටෙන්න පුළුවන් අන්තිම පහලටම වැටුනා. වෙන උන් ඩිග්‍රිය අරන් එළියට ගියේ මුලු ලෝකෙම දිනුවා වගේ වුනත් අංජලි කෞමිනී සකලසුරිය ගෙදරට එද්දී තිබුනේ ඔන්න ඔහොම තත්වයක්. කොයි මොහොතේ බැංකුවෙන් ඇවිත් එළියට ඇදලා දමයිද කියන බියෙන් සැකෙන් හැම වෙලාවෙම හිත හිතා හිටපු කාලයක්. ඔය කාලේදි සිරිසේන සකලසුරියගේ අතවැසියා වගේ හිටපු ලියන මහත්තයා කතරගම සිරිල් මුදලාලිව ගෙදරට එක්කගෙන ආවා. සිරිල් මුදලාලි අවුරුදු පනහක් විතර මැදිවියේ හිටපු තඬි බඩක් තිබ්බ මිනිහෙක්. එක් කම්මුලක දිගට තිබ්බ කැපුම් පහර ඔහුගේ මුහුනට බිය දනවන ස්වරූපයක් එක් කරා. කොන්ඩේ පස්සට පිරුවත් ඔලුගෙඩිය මැද

තිබ්බ තට්ටේ වැහෙන්න කෙස් ගස් ටිකත් මදි. බෙල්ලක් නෑ වගේ. ලියන මහත්තයා එක්ක ආවත් උන්දෑ කිහිප වතාවක් අංජලි දිහා රබර් ඇහැ දානවා මාට්ටු වුනත් වෙනදා වගේ ඇ රවලවත් බැලුවේ නෑ. වෙන දෙයක් හින්දා නොවේ ඇයයි මාලතීයි ඒ තරමට අසරණ වෙලා හිටියේ. මේ දවස්වල තමයි ගුරු පත්වීම් ගැසට් කරලා තිබුනේ. සිරිසේන සකලසූරිය ඔලුව උඩ තියන් හිටපු ලොකු ලොකු යාළුවන්ට කිව්වා ගුරු පත්වීම ගන්න උදව් කරන්න කියලා. එකෙක් ඇහැ ඇරලා බැලුවේ නෑ. ඇගේ බොක්කේ යාළුව ඕෂඩ්ගේ තාත්තත් රට ස්වාරියක් ගිහිල්ලා. හැබැයි ඒ වෙලාවෙන් ලියන මහත්තයා මග ඇරියේ නෑ. සිරිල් මුදලාලි ලවාම කොහොම හරි ලිස්ට් එකට නම දම්මව ගත්තා

සිරිල් මුදලාලිට හෝටලය බද්දට දුන්නත් ණය චාරිකය ගෙවනවා හැර වෙන දෙයක් කරන්න බැරිවුනා. බැංකු ණය රී සෙඩුල් කරන්න බැංකුව එකග වුනේ ගත්ත ලෝන් එකෙන් 50% ගෙවනවා නම් විතරයි. ඉන්න ගෙය විකුණනවා හැර වෙන විකල්පයකුත් නැතිවුනා. නීතිමය බදාවක් තිබ්බ හින්දා හෝටලේ විකුණන්නත් බෑ. ලෝන් එකට ඇපේට් කියලා තිබ්බේත් මිරිහානේ ගෙදර පිටුපස්සේ ඉඩම. ගෙදර ඉඩමයි වත්තයි තිබුනේ ඔප්පු දෙකකට. බැංකුවට කියල තිබ්බ ඉඩම අරන් තිබ්බේ ගෙයි හැදුවටත් පස්සේ. අනික හෝටලය අංජලිගේ නමට ලියලා තිබුනේ ඇගේ සීයා. ඒක ඇ දැන ගත්තෙන් සිරිසේන මුදලාලි එක්ක ණය ගන්න බැංකුවට ගියාට පස්සේ. සීයා ඇගේ නමට හෝටලේ ලිව්වේ මොන හේතුවකටද කියන්න මාලතීවත් දන්නේ නෑ. ඇට මතකයි ණය ගන්න ඔන්න මෙන්න තියෙද්දී සිරිසේන සකලසූරිය එක්ක බැංකුවට ගිහිල්ලා මොනවදෝ ජෙපර්ස් වගයකට අත්සන් කරගෙන ගියා. පියාගෙන් ඒ ගැන ඇහුවත් ලෝන් එක ගැනවත් හෝටලේ අයිතිය ගැනවත් මුකුත් කිව්වේ නෑ. ගෙදර ආවට පස්සේ දැන ගත්තා. පදිංචි නිවස විකුනන්න හිතුවත් මෙව්වර ඉක්මනට කවුද ගන්න ඉන්නේ. පත්තරේට දැම්මත් වැඩක් වුනේ නෑ. ඉල්ලන්නෙම අඩු ගානට. එතනදින් ඉදිපත් වුනේ ලියන මහත්තයා. ගේ ගන්න ඉදිරිපත් වුනෙන් වෙන කවුරුත්

නොවේ. සිරිල් මුදලාලිමයි. කියපු ගානට වඩා ගොඩක් අඩුවෙන් දෙන්න වුනෙත් බැංකුවෙන් නිතර නිතර කරපු බලැපැම් නිසාමයි. අනික සිරිල් මුදලාලි ගුරු පත්වීම් දෙන ලිස්ට් එකට නම දාගන්නත් කරපු උදව් නිසා ඔහුගේ ගානට නොදී ඉන්නත් බැරි වුනා. බැරිම තැන මිරිහානේ ගෙදර සිරිල් මුදලාලිටම විකුණලා ගියා. ගත්ත මුදලින් සිරිසේන සකලසූරිය ගත්තා ලෝන් එකෙන් භාගයක් ගෙවලා හෝකන්දර නිවසක පදිංචියට ගියා. හෝටලය බදු දීපු කුලියෙන් ඉතිරි බැංකු ණයයි ගෙවල් කුලී ගෙව්වට පස්සේ ඉතිරි මුදල කන්න බොන්නවත් ප්‍රමාණවත් වුනේ නෑ. ඔය කාලෙදී මාලකීත් ලෙඩ වෙන්න ගත්තා. ප්‍රශ්න දවසින් දවස වැඩිවුනා මිසක් අඩු වුනේම නෑ.

අංජලී ඉස්සෙල්ලාම කොල්ලෙක් එක්ක යාපුවුනේ ඕලෙවල් ක්ලාස් එකේදී. එක එව්වර කාලයක් තිබුනේ නෑ. ඇඩ්වාන්ස් ලෙවල් වලදී ඒක අත් හැරලා අකලංක එක්ක සෙට් වුනා. අංජලී සිරාවටම කරන්න හිතාගෙන හිටියත් ඕෂඩීයි ඇයි සෙට් වෙලා කැම්පස් සිලෙක්ට් වෙව්ව එකට දීපු ඡාට් එකෙන් පස්සේ වෙව්ව සීන් එකට කොල්ලො අරහං වුනා. ඒ වෙද්දී ආඩම්බරකමයි උදව්වකමයි උපරිමයෙන් තිබ්බ කාලේ. ඇගේ උදව්වකමයි ආඩම්බර කමයි බැස්සේ කැම්පස් එකේ රැග් සීසන් එකේදී. රැග් සීසන් එක ඉවර වුනා විතරයි තිබ්බ ආඩම්බර කමයි උද්දව්ව කමයි ඩබල් උනා. රැග් සීසන් එක ඉවර වෙද්දී ඇව් හැමදාම මඩව මඩව රැග් කරපු එකාගේ ජන්මාන්තර හතුරක් එක්ක එගෙයාර් එකක් පටන් ගත්තේ අරුගෙන් පලිගන්නමයි. ඒක තිබුනෙත් මාස දෙකයි නැත්නම් තුනයි. ඇට පොඩි හරි අරියාදුවක් කැතවැඩක් කරොත් රිටන් එක දෙතුන් ගුණයකින් දෙන පුරුද්ද ස්කෝලේ යන කාලේ ඉදන් තිබ්බ දෙයක්. කැම්පස් එකේදී අද ඉන්න එකා එක්ක නොවේ හෙට ඉන්නේ. හැබැයි පෙම්වතුනුත් නොවේ. දෙතුන් වතාවක් පුක නටවලා ගද්දී කොල්ලො පස්සෙන් එද්දී උන්ව අල්ලේ නටවන්න ගත්තා. ඇගේ පර්ස්ට් ඉයර් එකේදී තමයි ඕෂඩීගේ කීමට මිස් ශ්‍රීලංකා තරඟට

ඉදිරිපත් වුනේ. සෙකන්ඩ් රනර් අග් වෙද්දී ඇ තවත් ආඩම්බර වුනා. ඇත්තටම කවුරුත් හිතුවේ පර්ස්ට් වෙන්තේ ඇය කියා. ඔගර්නයිස් කරපු උන්ටයි ජප් බෝඩ් එකේ හිටපු උන්ටයි හුත්ත බද්දෙන්න ඇ කැමැති වුනේ නෑ. ඇ පස්සෙන් ආපු එවුන් හති වැටිලා නැවතුනා. උන් සමහර වෙලාවට ඇව මතක් කර කර අනන්තවාරයක් අතේ ගහන්න ඇති. අකලංක නිසා සිරා ලව් ඇට තිත්ත වහකඳුරු වුනා. සමහර උන් විභාගෙන් ඇනගත්තා. එත් ඇ නියම කාලෙට් ඩිග්‍රයත් අරන් කැම්පස් එකෙන් එළියට ආව. උන් වගේ බෝඩ් එල්ලන් පාරවල් වල කුණු වතුර නාන්න ගියේ නෑ නියමිත කාලෙට් ඩිග්‍රය අරන් පිටවුනා. ටොයොටා කොරොල්ලා එකෙන් කැම්පස් එකට එන අංජලී ඒ වෙනතෙක් බස් එකේ තෙරපිලා ගිහිල්ලා තිබුනෙම නෑ. මෙහෙම විරාජමානව කොල්ලො පඩිකටත් ගනන් නොගෙන හිටපු ඇට කැම්පස් එකෙන් ඩිග්‍රය අරන් ගෙදරට ආවේ කට කපලා සෙනග පිරිව්ව බස් එකේ නාකි පොරවල්ගේ ජැක් වැදි වැදී. මේවා මතක් වෙද්දී ඇට පට්ට දුකයි.

එදා සිකුරාදා දවසක්. එතකොට ඇ සහ මාලකී හිටියේ හෝකන්දර කුලියට ගත්ත ගෙදරක. ගෙදර හාල් ඇටයක්වත් තිබුනේ නෑ. වෙනදා කඩේ යන්නේ මාලකී වුනාට එක දිගට ලෙඩ වෙව්ව නිසාම යන්න වුනේ අංජලීට. අතටම තිබ්බේ රුපියල් තුන්සියයි. මොනව කරන්නද ඕක උස්සගෙන පාර දිගේ පයින් එන්නත් බෑ. ඇ කැම්පස් අරන් ගිය බැග් එක අරන් ගියේ වෙන කරන්න දෙයක් නැතිකමට. පාර දිගේ ආවෙන් මෙහෙම අමාරුවේ දාල මියගිය පියාටත් හිතීන් බැන බැන. ගෙවල් ලගට එද්දී දැක්ක යතුරු පැදිය ඇ හදුන ගත්තා. වෙන කවුද ලියන මහත්තයා මිසක්. ඇ නිවසට ගිය ගමන් ඔහු කතාව නැවැත්තුවා. ඇ ලියන මහත්තයාට හිතාවක් දාල කුස්සියටම ගියා. "එහෙනම් මාලකී නෝන මම යන්නම් බේබිත් එක්කම කතා කරලා තීරණයක් දෙන්න. ඇත්තටම මට දුකයි මාලකී නෝනල මෙහෙම ඉන්න එක. බේබිගෙන් කසාද බදින කාලේත් හරි නෙහ් ඉස්සරහ ගැනත් හිතලා තීරණයක් ගන්න. මුදලාලි මහත්තයා හදපු ගෙදරට

යන්නත් පුළුවන් වෙනවා කවද හරි මේවා අයිති වෙන්නෙන් අංජලී බේබිගේ දරුවන්ට නෙහි"

කුස්සියේ හිටපු අංජලීට මේ කතාව ඇහුණා. විශේෂයෙන් අන්තිමට කියපු කතාව ඇහිවිට ඇගේ ඇස් වලින් කදුළු පැත්තා.

"කරුමේ... හුත්තේ කරුමේ.. යකෝ මෙහෙමත් කරුමයක්"

ඇගේ හිත කෝපයෙන් පිපිරුණා. ඒත් අතින් පැත්තෙන් කන්න බොන්න විදියක් නෑ. අලුතින් ඇඳුමක් ගත්ත කාලයක් මතක නෑ. ගොඩ යන්න පුළුවන් එකම විදිය ලෙස පෙනුනෙත් ලියන මහත්තයගේ යෝජනාව විතරමයි.

"මොනවද ඔය කරන්නේ වතුර බිල ගෙව්වෙත් නෑ මාස දෙකකින් හෙට අනිද්දා ලයිට් කපල යාච්"

ටැප් එක ඇරල බව දැක්කේ එතකොට. තියෙන ප්‍රශ්න එක පිට එක ගොඩගැහෙනවා මිසක් එකක්වත් විසදෙන පාටක් තිබුනෙම නෑ.

"ලියන මහත්තයාගේ ප්‍රොපෝසල් එකට මත් කැමති අම්මේ"

ඇ එහෙම කියාගෙනම මාලකී දිහාවත් නොබලා කාමරයට දුවගෙන ගිහින් ඇදට පැත්තා. ප්‍රශ්න වලට තියෙන විසදුම් වලට අඩනවා හැර වෙන විකල්පයක් තිබුනෙම නෑ.

වේගයෙන් ගිය බස් එක ගමන අඩාල කරල නැවත්තුවා. කොන්ද පිටුපස්සට ඇවිත් පස්සෙ දොරත් ඇරියා. බස් එක තේ බොන්න නවත්වලා. ඒත් තවම සුරාජ් නිදී.

"මල්ලි.. නැගිටිනවා.. හලෝ"

ඇට යන්නම් මුත්‍රා බරකුත් දැනුනු හින්දා සුරාජ්ව නැගිටිටවන්න වුණා. ඒකත් නැගිටලා ඇස් දෙක ඇරලා බැලුවා.

"අම්මෝ කුරුවිටටත් ඇවිත්"

සුරාජ් කිහිප වතාවක්ම මොනරාගල කොළඹ ආව ගිය බව ඒ කතාවෙනුත් පැහැදිලි වුණා. අංජලී ඔහුවත් ඇදගෙන ටොයිලට් ජේලිය දිහාවට ගියේ හොඳ යාළුවෙක් වගේ. ටොයිලට් නම් ගන්න දෙයක් නෑ. හුජ්ජ ගද එළියටත් එනවා. අංජලී වැඩේ කරලා එනකම් ඔහු ගියා පිරිමි ටොයිලට් පැත්තට.

"අක්කා තේ එකක් ගේන්නද"

"මගේ ලග බිස්කට් ඇති මේ බෝතලේට තේ එකක් දාගෙන එන්න"
බැග් එකෙන් සුරාජ්ට උණුවතර බෝතලේ අරන් දුන්නා. සුරාජ් බිස්
එකෙන් බැහැලා ගියේ පුරුදු කාරයෙක් වගේ.

විනාඩි විස්සකට විතර පස්සේ බිස් එක ආයෙත් පිටත් වුනා.

"අනේ අක්කා මට ඔතන දෙනවකෝ"

"බැ.. ඔයයි හොදට නිදාගත්තා මට තමයි නින්ද ගියේ නැත්තේ"

"ඉතින් ඔයයි මගේ උකුල උඩින් ඔලුව තියාගෙන නිදාගන්න"

"බැ.. මට නිදිමත නෑ.. ඇයි මෙතනම ඉල්ලන්නේ"

"නිකන් එළිය දිහා බලාගෙන ගියාම දුක නැතිවෙනවා"

"දුක.. ඔය වයසට මොන දුකක්ද"

"ඒ වුනාට මට දුකයි අප්පොව්වා වගේම අම්මත් අපිව දාල ගියොත්
පොඩි අක්කයි මායි තනිවෙනවා පොඩි අක්කා"

කියන්න ගිය එකත් හිරකර ගත්තා. සුරාජ්ගේ කතාවට අංජලීට
ගොඩක් දුක හිතුනා.

"ඔයා පැටියෝ එන්න මගේ උකුලට"

සුරාජ් කෙටිටු වගේම අංජලීට වඩා වුට්ටක් මිටියි. හැබැයි කොල්ල
උස් මහත් වෙන කාලේ. ඇ සුරාජ්ව ඇදලා ඇගේ උකුලින් වාඩිකර
ගෙන ඔහුගේ උරහිසට නිකට තියාගත්තා.

"එහෙම අම්මා නැතිවෙන්නේ නෑ ඔයා බයවෙන්න එපා"

සුරාජ් ඇගේ බෙල්ලට ඔලුව තියාගෙන මුහුණ ඇගේ මුහුණේ ගාවද්දී
අමුතුවම හිලින් එකක් දැනුනා. ඔහුගේ මුහුණයි ඇගේ මුහුණයි
ගැවෙද්දී මුලින් කිතියක් දැනුනත් එය උණුසුමක් දැනෙන්න ලොකු
වෙලාවක් ගියේ නෑ. අංජලී ඔහුගේ බඳ වටා අත් යවලා ඔහුව තවත්
ඇගට තද කරගත්තේ අමුතුවම හිලින් එකක් දැනින නිසා. එක වරම
බෙල්ලට දැනිව්ව හීතලට ඇ ගැස්සිලා ගියා.

සුරාජ් දෙතොල් තියලා බෙල්ලට තද කරන් ඉන්නවා.

"ඔය මොකද කරන්නේ"

"ඔයා හරි හොදයි අක්කේ පොඩි අක්ක වගේ"

"ඒක හින්තද මගේ බෙල්ල ඉම්බේ"

"ඔව් ඇත්තමයි කියන්නේ ඉබ්න්ත නොවෙ ලෙවකන්න හිතෙනවා"
සුරාජ් එහෙම කිව්වේ ආදරෙන් මිසක් වල්හිතකින් නොවෙයි.

"ඇත්තට වෙන මොනවත් එපාද"

"ඒ කිව්වේ"

"මුන ලෙවකන්න අරන් කොහෙන් නතර වෙයිද දන්නේ නෑ නෙහ්
ඉස්සෙල්ලා මගේ කකුල් අතගැව වගේ"

සුරාජ් ඒකට නම් ලැජ්ජා හිතූනා. ඔහු ගොත ගහහා දෙන්න උත්තර
හෙව්වා.

"නෑහ්.. අනේ.. එහෙම කරේ නෑ කකුල උඩින් අත තිබ්බා විතරයි"

"අනේ පලයන් කොල්ලෝ යන්න බොරු නොකියා.. අත ඇල්ලුවේ
නැත්නම් කොහේ නැවතෙයිද දන්නෙහ් නෑ"

සුරාජ් තවත් අසරණ වුනා.

"අනේ.. සමාවෙන්න අක්කා.. "

"කමක් නෑ.. එකෙන් අපි යාලු වුනා නෙහ් බහින්න කලින් ගෙදර
ඇඩුස් එක දෙන්න නිවාඩු දවසක ඔයාලහ එන්න බලන්නම්"

අංජලී එහෙම කියලම සුරාජ්ගේ මුහුන ඉම්බා. ඇත්තටම කෙල්ලෙක්
වගේ. ඇට මතක් වුනේ නිසාධිවයි ඕෂධිවයි. සුරාජ්ගේ සුදු මුහුන
ඉබ්න්ත ඇට හිතූනේ මුන දැක්ක වෙලේමයි. සුරාජ්ට ඒක නම්
කොළ එළියක් දැල්ලුවා වගේ. හිනාවෙලාම ඔහුත් ඇගේ මුහුන
ඉම්බා. ආයෙත් සැරයක් ඇත් මුහුන ඉම්බා තරගෙට වගේ.

එකපාරටම සුරාජ් අංජලීගේ බෙල්ල වගේ අතදාගෙන ඉබගෙන
ඉබගෙන ගියා. දෙන්නගේ දැගලිල්ලට ඇගේ කොන්ඩෙන් අවුල්
වෙලා එළියට පැන්න හිනා හඬ බස් රථයේ හඬට යටපත් වෙලා
ගියා. ඇගේ අත සුරාජ්ගේ කලිසම උඩට ගියේ දැගලිල්ල නිසාමයි.

අතට දැනුන දෙයින් ඇ ගැස්සිලා ගියා. කොල්ලගේ ගොනා
කාණුවට වැටිලා. කොල්ල පොඩි වුනාට වැදිව්ව එක නම් පොඩි
නෑයි අතට දැනුනා. ඒක හොදට පිම්බිලා දරදඩු වෙලා.

"මේකා ජොකෙක් වත් ඇදලා නැද්ද"

ඇට පොඩි සැකයක් වගේම ආශාවකුත් ආවා. කරුවල හින්දා ජේන්තෙන් නෑ. ඇ අවුල් වෙච්ච කොන්ඩේ අතින් හදල සුරාජ්ගේ මුහුනට උම්ම එකක් දෙන්න හැරෙද්දි ඔහුත් මුහුන ඇ දිහාවට හැරෙච්චා. ඇගේ තොල් වලට තෙරපුනේ ඔහුගේ මුහුන නොවේ කෙල්ලෙක් වගේ රෝස පාට තොල්. ලැබිච්ච පිනා ශොටි එකෙන් ඔහු නිකන් හිටියෙන් නෑ. ඇගේ යටිතොල සුරාජ්ගේ දෙතොල් අතර හිරකර ගත්තා. ඇ එක්වර මුහුණ ඉවත් කරගන්න හැදුවත් ඊට කලින් ඔහු ඉස්සර වෙලා අංජලීගේ බෙල්ල වටා දැත් යවලා අල්ලගත්තේ හෙල්ලෙන්නවත් බැරිවෙන්න. ඇගේ යටිතොල සෙමින් උරාගෙන යද්දී ඇ ඉබේටම අකර්මණ්‍ය වුනා. අංජලීට ඒ සැප දැනුනේ ගොඩක් කාලෙකට පස්සේ. ඕෂඩිගේයි ඇගෙයි කැම්පස් සිලෙක්ට් වෙච්ච පාටිඑක දවසේ අකලංක දුන්නු සැප මැව් මැව් පෙනුනා. සුරාජ් ඇගේ දිව උරන ගමන් බිලවුස් එක උඩින් තනේකුත් මිරිකනවා. ඇ ඔහුගේ පපුව අල්ලගෙන හිටපු අත පහලට දාල කලිසම උඩින් පොල්ල ඇල්ලුවා.

"අම්මට හුඩු ඒකේ සයිස් එක අකලංකගේ පොල්ල පරාදයි හුත්තෝ" අහල් හයකට හතකට වඩා දිගයි වගේම මහත වගේ අතට දැනුනා.

"දැන් ඉතින් මොන හුත්තක්ද"

කොල්ලගේ ශිපර් එක පහලට දාල පොල්ල අල්ල ගත්ත. ඇගේ අතෙන් එකයි. කොල්ල ඇගේ තොල් උර උරා දිව ඇදල උරගෙන ගියේ පලපුරුදු කාරයෙක් වගේ. අංජලීත් දිව හොදට එළියට දාන ගමන් අතේ ගහන්න ගත්තා. සුරාජ් නවත්වපු ගමන් අංජලී ඔහුගේ දිවයි තොල් දෙකයි උරා උරා අතේ ගහන වේගේ තවත් වැඩිකරා. කොල්ලට යන්න ඔන්න මෙන්න තියෙද්දී බස් එකේ වේගේ ටිකෙන් ටික අඩුවෙලා යනවා. බස් එක රත්නපුරේටත් ඇවිත්. අංජලී තොල් ඔහුගෙන් අයින් කරගත්තේ අතින් පපුවට දෙතූත් වරක් ගැහුවට පස්සේ. ඒක පට්ට තොල් පට ලැවිල්ලක්. අකලංක පරාදයි හුත්තෝ..

"ඒ..යි.. මෝඩයෝ.. මිනිස්සු දැකිව්"

ඇ හති ඇර ඇර කොල්ලගේ ඇහිලි වලට ගැලවෙව්ව බිලවුස් එකේ බොත්තම් දාගෙන ගියා. උෟ ව්‍යා එක අස්සෙන් අතදාල තනේ මිරිකන්න ලැස්ති වුනා විතරයි. කොන්දා එළියට බැහැලා කැගහනවා.

"පැල්මඩුල්ල... උඩවලව.. වැල්ලවාය... මොනරාගල"

උගේ කටේ සද්දෙට බස් එකේ නිදාගෙන හිටපු එවුනුත් නැගිට්ටා. සුරාජ් ඇගේ උකුලින් අයින් වෙලා සිටි එකෙන් වාඩිවුනා. අංජලි ජනේල් වීදුරුව පොඩ්ඩක් ඇරියා.

"අම්මෝ .. තමුසෙ නම් මාරයි.. ඇත්ත කියනෝ තමුසෙට කෙල්ලෙක් ඉන්නවා නෙහ්"

"නැහි.. "

"ඥැ.. නොවේ තමුසෙට ඉන්නවා..කෙල්ලන්ගේ තොල් උරලා හොදට පුරුද්දක් තියෙනවා"

"අනේ නෑ අක්කේ ඇත්තමයි.. මට කෙල්ලෙක් නෑ"

"අනේ මේ.. බොරු කියන්න එපා.. මටවත් එව්වර පුරුද්දක් නෑ"

"සත්තයි.. නෑ..මට කෙල්ලෙක් නෑ.."

"යනෝ යන්න බොරු නොකිය ඇත්ත කියන කම් මගේ ලගට එන්න එපා මට බොරු කාරයෝ ජේන්නම බෑ"

අංජලි දැකින් ඔහුව එහාට තල්ලු කරා. ඇට දුන්නේ සුපිරිම තොලක්. කැම්පස් එකේ කොල්ලො දෙතුන් දෙනෙකුටත් තොල දීල තිබුනත් සුරාජ්ගේ තොල් පාරට ගහන්න තොලක් ඇට මෙතෙක් හමුවෙලා තිබුනේ නෑ.

"ඇත්ත..මයි.."

"අනේ මේ පැත්තකට වෙලා ඉන්නවද"

අංජලි බොරු තරහක් මවාගෙන ටිකක් සැරෙන් කිව්වා. සුරාජ්ට තේරුනා බොරු කියලා නම් ඇ ලගට කිට්ටුවෙන්නවත් බැරිබව.

"හරි මන් ඇත්ත කියන්නම් මම කෙල්ලෙක් එක්ක යාලු වෙලා නෑ ඒත් තොල් උරලා තියෙනව"

අංජලි ඔහුව ගනන් ගන්නෙවත් නැතිව ජනේල් කවුළුවෙන් එපිටහ බලාගෙන හිටියා.

අංජලී ඔහුව ගනන් ගත්තේම නෑ. ලගට එන එන හැම වෙලාවෙම එහාට තල්ලු කරා.

සුරාජ් කපටි වුනත් අංජලීගේ කතෙන් රිංගන්න බැරිවුනා. අනික ඇත්ත කිව්වත් හානියක් ඔහු දැක්කේ නෑ. අංජලීත් වෙනදා බස් එකේදි සෙට් වෙන අනිත් කෙල්ලනුත් අතර වෙනසක් දැක්කෙම නෑ.

අංජලීට ඕනෑ තැනට සුරාජ් වැටිවිච බව තේරුනා ඇ සුරාජ්ගේ ශිෂ්ට ඵක උඩින් පොල්ලක් එක්කම අල්ලල ලගට ඇදලා ගත්ත.

හිතාවෙලා හිමිත් කියලා පොල්ල මිරිකුවා. ඇගේ උකුලට ඇදල අරගත්තත් පොල්ල අත හැරියේ නෑ. ශිපර් එක පහලට දාල ඇකිලිලා ගිය පොල්ල එලියට ඇදලා ගත්තා.

"ඉතින් කියන්නකෝ මට මොනවද දෙන්නේ කියලා"

"ඉතින් කියනවා තමුණේ කවුරු එක්කද මේවා කරේ"

"ඉස්සෙල්ලා කියනවා කෝ දෙන්නේ මොනවද කියලා"

"බැහි.. දෙන්නේ මොනවද කියලා කිව්වොත් කියනවා"

"එහෙනම් මොනවද ඕනේ කියනවාකෝ"

අංජලීට දැන ගන්නාම ඕන වුනා සුරාජ්ට කෙල්ලෙක් ඉන්නවද නැද්ද වග. ඔහු අංජලීගේ තන් දෙක අල්ලල මිරිකුවවත් මුකුත් කිව්වේ නෑ.

ඔහුගේ අත තන් දෙකත් පහුකරලා බඩදිගේ පහලට ගියා. ඔහුගේ ගොරෝසු අතේ දැනුනු පහසට ඇ ඇළුම් කරා. අංජලිටත් ඒක ගානක් වුනේ නෑ.

WalkathaPDF.com